

(Fønger); jeg skal derfor kun tillade mig nogle enkelte Bemærkninger ligeoverfor det sidstnævnte ærede Medlem. Det ærede Medlem begyndte sit første Foredrag med at udtale, at Legeerne, dersom man spurgte dem, om de kunde have Noget imod et Forslag som det foreliggende, vilde svare, at de ikke vilde have Noget derimod; for deres eget Bedkommende, men at de, dersom man vilde spørge dem, om de troede, at dette Forslag var heldigt, ikke vilde svare Ja dertil; de vilde synes det var ubeldigt, om en saadan Lov kom ud. Jeg tror nu meget gjerne, at Lægerne vilde svare saaledes, men enhver af os Andre, som have færdebes rundt om i Landets forskjellige Egne, kan afgive sit Vidnesbyrd, som kan stilles op imod, hvad de ærede Sagkyndige opstille. Naar der kan paavises Exempler, som kunne godtgjøre, at Følk først have søgt den Lægehjælp, hvortil de have havt Anvisning, for at blive helbrede, men ere blevne afviste af Lægerne og ere blevne erklærede for inkurabile, derefter ere blevne nødsagede til at søge andetsteds hen, hvor de ere blevne kurerede, tror jeg, dette kan veie noget op imod, hvad de Sagkyndige fremsføre. Jeg tror, at Befolkningen i Almindelighed først og fremmest vil søge de virkelige Læger, til hvilke den ser hen med Tillid og Agtelse, hvad jeg ogsaa gjør, men naar det Tilfælde indtræder, at al Lægehjælp er forgæves, er det Tidspunkt kommet, da Bedkommende ville søge andetsteds hen, og jeg tror, som jeg før har udtalt, at det vil være Synd navnlig overfor de Lidende, om Følk da skulle have Straf, naar de virkelig kunne yde Hjælp. Hvad de Enkeltheder angaar, som det ærede Medlem omtalte, er han tilstrækkelig inddegaet af det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds, og jeg kan slutte mig til, hvad han udtalte. Det ærede Medlem kritiserede Forslaget meget stærkt, saaledes, at man kan sige, at det er en alt Andet end venlig Modtagelse, det har faaet. Han kritiserede navnlig de enkelte Punkter, men det forekom mig, efter hvad jeg fik ud af hans Foredrag, at han mente, at disse Punkter vare for strenge for de saakaldte Kvafsalvere; især mente han, at Bestemmelsen om, at de kunde blive straffede med indtil 3 Aars Strafarbejde, var for streng. Det kan gjerne være muligt, at vore Regler ere noget for strenge, og der er ikke for mit Bedkommende Noget i Veien for at gaa ind paa en Lempelse af Lovforslaget. Vi have kun opstillet det i den Skikkelse, vi have givet det, for at det saa meget lettere skulde kunne gaa igjennem, men det ser ud til, at vort Forslag trods dette skal have en lige saa trang Veie at tilbagelægge, og efter hvad vi her have faaet at høre, kunne vi ikke have noget stort Haab om dets Fremtid. Det lod rigtignok til, at den høitærede Justitsminister ikke vilde modsætte sig ethvert Forslag af et lignende Indhold; men han udtalte ikke nærmere, i hvad Retning Forslaget maatte forandres, for at han skulde kunne

gaa ind derpaa. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anfær) udtalte, idet han tog sit Forslag om et Udvalgs Medfættelse tilbage, hvilket imidlertid blev optaget af et andet æret Medlem, at Lovforslaget vistnok ikke vilde have lang Tid at leve i, naar det gik videre herfra; men Serregud, vi have jo før set, at Forslag, der komme herfra til det andet Thing, ikke faae nogen lang Levetid. Jeg tror dog nok, at Tiden vil føre med sig, at et saadant Forslag en Gang kommer frem og bliver ført igjennem, fordi det ikke længere kan holdes tilbage. Den eneste Redning for Forslaget — og det er meget god Redningsplanke — vilde være, om den høitærede Minister vilde tage det venligt under sine Arme og beskytte det; men jeg vilde da bede ham ikke at framme det saa haardt under sine Arme, at han krammede Livet af det. Muligvis kunde den høitærede Minister give det en saadan Form under Behandlingen i det andet Thing, at ogsaa vi kunde gaa ind derpaa, naar det paany kom hertil. Med Omsigt om, at dette vil ske, vil jeg anbefale Forslaget paa dets videre Vandring. Skulde det komme tilbage hertil fra det andet Thing — og navnlig ved den høitærede Ministers Hjælp — saaledes at vi kunde bruge det, vilde det ganske vist høre til Sjældenhederne; det vilde være Noget, vi ikke ofte have havt Leilighed til at se her i Folkethinget.

H. Madsen: Da Forhandlingen idag har været saa udførlig, kan jeg fatte mig meget fort; der er blot en eneste Bemærkning af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Fønger), som jeg skal tillade mig at ledsage med et Par Uttringer, hvilke jeg forøvrigt nærmest skal henvende til den høitærede Justitsminister. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds sagde, at der ikke efter den bestaaende Lovgivning var Noget til Hund for Udøvelsen af Kvafsalveri, og jeg ser meget godt, at det ærede Medlem heved sigtede til Anvendelsen af Bevillingsmyndigheden; men jeg oplæser dristigt det Spørgsmaal til forskjellige ærede Medlemmer her i Salen: hvor mange kunne fremvise Exempler paa, at Bevillingsmyndigheden er bleven benyttet paa dette Omraade? Jeg tror, at det kun er flet i et aldeles forsvindende Antal Tilfælde. Jeg kjender ikke saa Exempler paa, at der er blevet fremlagt næsten utallige Aftefter for, at en Kvafsalver har helbredet Syge, som Lægerne havde vist fra sig, men dette har Intet frugtet; der er intet Penhyn taget dertil, fordi Sundhedsskollegiet, Stiftsphysikus, maasse Amtmand og mange Andre have reist denne Modstand af sagkyndig Natur, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds førte Ordet for. Det skulde imidlertid glæde mig, om den Forhandling, som dette Lovforslag har givet Anledning til, kunde berøse, at Bevillingsmyndigheden i denne Retning kunde